

РЕШЕНИЕ

№ 1555

гр. София, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10561** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 107, ал.2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтП).

Образувано по жалбата на А. Г. П. и Г. П. П. и двамата чрез адв. А. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2865/07.10.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място]“, с която на основание чл. 107 във връзка с чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ от ЗАвтП са приложени следните принудителни административни мерки: временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил В. И. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Г. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година и временно отнемане на свидетелството за управление на Г. П. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Изложени са доводи за незаконосъобразност, поради съществени нарушения на процесуалните правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона - отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 3-5 от АПК. Сочи се и допуснатото нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, изразяващо се в липсата на посочване на фактическите основания за издаване на оспорената заповед. Релевират се и доводи за нарушение на чл. 35 от АПК. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК. Ответникът - Директора на дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено

място] не изразява становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази приложимите правни норми, намира жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна-адресати на оспорения индивидуален административен акт, в рамките на преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2865/07.10.2021 г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-гр. С., с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ от ЗАвП са приложени следните принудителни административни мерки: временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил В. И. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Г. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година и временно отнемане на свидетелството за управление на Г. П. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. От фактическа страна същата е мотивирана с това, че на 07.10.2021 г., около 12.15 часа в [населено място], на [улица]пред Столична Митница, при извършена проверка от страна на служители на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място] е установено, че Г. П. П., като водач на лек автомобил марка В. И. с рег. [рег.номер на МПС] - собственост на А. Г. П., извършва превоз на двама пътници срещу заплащане (Р. Ц. Д. и С. Н. А.) по маршрут [улица]да [улица], без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

На същата дата (07.10.2021 г.) е съставен и Акт за установяване на административно нарушение серия А-2021 № 297159 на Г. П. П. за административно нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗАвП.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 107 от ЗАвП, принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган по чл. 107 от ЗАвП, а именно: директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място] в условията на делегирана със заповед № РД-01-43/23.01.2020 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ компетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма със съдържание съответстващо на законоустановеното по чл. 59 АПК. Посочени са, както правните така и фактическите основания за издаването ѝ, посредством отразяване на всички релевантни елементи от фактическия състав на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ ЗАвП.

В хода на административното производство по издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАвП, обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз на Общността или удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи,

които се изискват от този закон. Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ води регистър на МПС-та към лицензите на Общността и лицензите за превоз на пътници или товари на територията на Р България.

За предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, в чл. 106а от ЗАвтП е предвидено прилагането на различни принудителни административни мерки. В случая, приложените принудителни административни мерки са както следва:

На основание чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка - временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил В. И. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. Г. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

На основание чл. 106а, ал. 1, т. 4 от ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на Г. П. П. за срок: до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Предпоставка за прилагане и на двете принудителни административни мерки е извършен превоз на пътници или товари, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценз на Общността, като по т. 1 от мярката се налага спрямо автомобилът, с който е извършен превозът, а по т. 4 спрямо водача.

Анализът на визираните норми обосновава извод, че за да се приложат принудителните административни мерки е необходимо кумулативното наличие на следните условия: 1) да е извършен обществен превоз на пътници, и 2) превозът да е осъществен с МПС, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници, респ. заверено копие от лиценз на Общността.

Съгласно легалната дефиниция на §1, т.1 от ДР на ЗАвтП, „Обществен превоз“ е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане, а по дефиницията на т. 3 „Превоз на пътници“ е дейност на физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, за превоз на пътници срещу заплащане, която се осъществява със специално конструирани и оборудвани моторни превозни средства независимо дали са натоварени или не.

С оглед законовата регламентация и конкретното правно основание за издаване на оспорената заповед, в случая следва да се провери дали е извършван обществен превоз на пътници и дали за автомобилът, с който е извършван такъв превоз има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или е включен в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или има заверено копие към лиценз на Общността.

Основната предпоставка, за квалифицирането на превоза като "обществен" е възмездният характер на дейността (заплащането на превоза).

Видно от приложеното по делото Обяснение на Г. П., превозът е извършен чрез приемане на поръчка от приложението Maxim tax. Същият е осъществен спрямо двама пътници, заплатили по 10 лева за превоза. Така установеното, дава основание да се приеме, че в случая дейността по превоз е извършена срещу заплащане.

Втората предпоставка за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ от ЗАвтП, като отрицателен факт не подлежи на доказване от ответника. Напротив, в тежест на оспорващите е да докажат, че лекият автомобил притежава удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или е включен в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров

превоз на пътници, или има заверено копие към лиценз на Общността. В жалбата не са наведени доводи в тази насока, респ. по делото не са представени доказателства за наличие на издадено удостоверение за обществен превоз на пътници.

Изложеното обосновава извод, че е налице фактическия състав на чл. 106а, ал. 1, т. 1 и т. 4, б. „б“ от ЗАвтП за налагане на процесните принудителни административни мерки.

Независимо от това обаче, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна с оглед на определения в нея срок на действие.

Срок за прилагане на принудителните административни мерки в случая е определен по следния начин: „до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година“. Така определен срокът представлява буквално пренасяне на текста на приложимите правни норми. Липсата на конкретизация относно продължителността на срока, респ. излагането на мотиви в тази насока, обосновават извод за нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, който предвижда, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Безспорно е, че една от целите на закона е да се осигури безопасност на автомобилните превози на пътници, но това трябва да става със законосъобразни средства. В този смисъл са и решение № 7662 от 25.06.2021 г. по адм. дело № 4579/2021 г. по описа на ВАС, VII о., решение № 7663 от 25.06.2021 г. по адм. дело № 5911/2021 г. по описа на ВАС, VII о. и решение № 6454 от 28.05.2021 г. по адм. дело № 13522/2020 г. по описа на ВАС, VII о.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира оспореният административен акт за постановен в несъответствие с целта на закона, което налага неговата отмяна, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на оспорващите се дължи присъждане на разноски, които в случая са в претендиран и доказан размер от по 510 лева за всеки един от двамата.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Г. П. и Г. П. П. и двамата чрез адв. А. заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2865/07.10.2021 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ - [населено място].

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на А. Г. П. разноски по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на Г. П. П. разноски по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: